

izpregovori občinski pisar. O Petru je bilo sploh znano, da si je z resnico vedno navskriž.

»Tajnik, ti si pameten mož, samo misliti ne smeš, da sem se že kdaj zlagal. Tedaj, ko smo na Ogerskem ,atakirali‘, — veste, to se pravi, da smo zgrabili sovražnika, pri vajah namreč — imeli bi dirjati čez železnični tir, pa, zlomek,

privleče se počasi dolg tovorni vlak, ki nam zapre pot. Železnični tir je bil v prekopu, a od brega do brega par sežnjev. »Fantje, za mano!« zakriči naš poveljnik, in mi jo udarimo za njim ter zletimo čez vlak na drugo stran. Ko jaz letim čez vlak, zapazim na vozu kondukterja, ki je bil prej pri nas za stražmeštra. To vam je bil vražji človek,

Obraz iz japonskega življenja: Obisk.

(Po fotografiji.)

toliko smo pretrpeli pred njim, da se ne dá povedati, posebno mene je mučil vedno. Tedaj, ko jaz letim tako s svojim konjem čez vlak, zapazim tega starega znanca na vozu. Jeza me zgrabi, pripognem se in mu priložim tako zaušnico, da bi bil kmalu s tistim kurnikom, v katerem je sedel, odletel ne vem kam. Tako smo prišli srečno na drugo stran. Udarimo na sovražnika in ga poženemo v divji beg. Po vaji se zberemo skupaj.

Ko se uredimo, zapazimo, da ni jednega tovariša. Vse smo preiskali, pa ga nismo našli; mislili smo že, da nam jo je popihal. Pa ni bilo tako. Kaj menite, kam je prišel? Ko smo leteli čez vlak, padel je s konjem vred v prazen voz brez strehe, in vlak ga je vlekel do bližnjega mesta. Zvečer je prijahal vesel in zdrav v naš tabor. Tako se nismo pri vojakihi nič zmenili za železnico in železnične vlake.«

(Konec.)

